

Arrest

nr. 156 146 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van vier beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van vijf beslissingen van diezelfde gemachtigde van 10 juni 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van vier beslissingen van diezelfde gemachtigde tot afgifte van inreisverboden voor de duur van drie jaar (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.L. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2014 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Voor de eerste verzoeker en de tweede verzoekster beslist de gemachtigde dat de aanvraag onontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Voor elk van de overige verzoekers besluit de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om reden dat wat hen betreft geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel werd voorgelegd, noch een kopie van de nationale identiteitskaart noch een geldige motivering die toelaat hen vrij te stellen van deze voorwaarde. Het betreft de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen.

Op 10 juni 2014 beslist de gemachtigde tevens om elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het betreft vijf bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), die de vijfde, zesde, zevende, achtste en negende bestreden beslissingen uitmaken.

Op 10 juni 2014 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoeker, de tweede verzoekster, de vierde verzoeker en de vijfde verzoeker eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Het betreft vier inreisverboden (bijlagen 13sexies), die de tiende, elfde, twaalfde en dertiende bestreden beslissingen uitmaken.

De bestreden inreisverboden werden ter kennis gebracht op 17 juni 2014 en zijn als volgt gemotiveerd.

De tiende bestreden beslissing, dit is het inreisverbod dat werd afgegeven aan de eerste verzoeker:

“Inreisverbod

Naam, voornaam: M(...), S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*
 - o *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.07.2012, hem betekend op 06.07.2012.*

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

De elfde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod afgegeven aan de tweede verzoekster:

“Inreisverbod

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M(...), R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:

[...]

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:
 - o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.07.2012, haar betekend op 06.07.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld."

De twaalfde bestreden beslissing, dit is het inreisverbod afgegeven aan de vierde verzoeker:

"Inreisverbod

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M(...), Sh(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:
 - o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.01.2013, hem betekend op 27.01.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld."

De dertiende bestreden beslissing, dit is het inreisverbod afgegeven aan de vijfde verzoeker:

“Inreisverbod

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam,voornaam: M(...), Q(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Kosovo

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*
 - o *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.01.2014, hem betekend op 27.01.2014.*

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

Aan elk van de verzoekers wordt op 11 augustus 2014 het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) betekend. De verzoekers dienden tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze vordering werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 128.181 van 21 augustus 2014.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoekers hebben de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wensen neer te leggen.

3.3. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de eerste tot en met de negende bestreden beslissing betreft

Bij beschikking van 31 augustus 2015 werd aan de partijen onder meer gevraagd te melden of de verzoekers zich momenteel nog in België bevinden.

In antwoord op deze beschikking heeft de verweerder laten weten dat de verzoekers op 24 oktober 2014 werden verwijderd van het grondgebied. Een schriftelijk bewijs dienaangaande wordt niet overgemaakt, doch ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekers niet te kunnen bewijzen dat

deze laatsten nog in België zijn. De verweerder maakt voor elk van de verzoekers tevens een afschrift over uit het rijksregister, waaruit blijkt dat zij allen op 16 februari 2015 bij beslissing van het schepencollege van de gemeente Maldegem en na een declaratie van vertrek en een voorstel voor ambtshalve afvoering, van ambtswege werden afgevoerd uit de registers.

Ter terechtzitting wordt ambtshalve gewezen op het bepaalde in artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit):

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat alle verzoekers op 16 februari 2015 door het gemeentebestuur van Maldegem ambtshalve werden geschrapt uit de gemeenteregisters. Dienvolgens worden de verzoekers, overeenkomstig artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit vermoed het land te hebben verlaten. Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de advocaat van de verzoekers zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen en niet te kunnen bewijzen dat de verzoekers momenteel nog in België zijn.

Bijgevolg worden de verzoekers verondersteld het land te hebben verlaten, hetgeen congruent is met het gegeven dat hun vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de op 11 augustus 2014 getroffen gedwongen verwijderingsmaatregelen door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 128.181 van 21 augustus 2014 en de melding van de verweerder dat de verzoekers op 24 oktober 2014 werden verwijderd. De Raad neemt dan ook aan dat de verzoekers inmiddels in uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) van 11 augustus 2014 werden teruggeleid naar hun land van herkomst.

Nu blijkt dat de verzoekers inmiddels zijn teruggeleid naar hun land van herkomst, rijst de vraag naar het actueel belang van de verzoekers bij een eventuele nietigverklaring van de jegens hen getroffen beslissingen inzake hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoekers toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het belang raakt de openbare orde en is een zaak die de Raad ambtshalve dient te onderzoeken.

De eerste, tweede, derde en vierde bestreden beslissingen betreffen de beslissingen waarbij de door de verzoekers op 4 april 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad wijst erop dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Onder twee cumulatieve voorwaarden, waarvan één het bestaan van buitengewone omstandigheden is, kan deze aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet echter in België worden ingediend, bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft.

De verzoekers dienden op 4 april 2014 bij de gemeente Maldegem een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in en waren zodoende van mening dat zij buitengewone omstandigheden konden doen gelden om het niet indienen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

Thans blijkt echter dat de verzoekers hangende het voorliggende beroep werden teruggeleid naar hun land van herkomst.

Het blijkt zodoende, en het tegendeel wordt door de advocaat van de verzoekers ter terechtzitting niet aangetoond, dat de verzoekers zich opnieuw in hun land van herkomst bevinden. Zij ondervinden thans dan ook geen nadeel meer van de beslissingen waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Nu zij zich opnieuw in hun land van herkomst bevinden, staat niets eraan in de weg dat zij, indien zij nog steeds de intentie zouden hebben een machtiging tot verblijf aan te vragen, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet indienen, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland zonder dat zij thans nog beroep moeten of kunnen doen op de uitzonderingsmogelijkheid die wordt geboden door artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Aangezien de finaliteit van de aanvraag die op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend erin bestaat dat deze aanvraag uitzonderlijk in België kan worden ingediend, brengt een beslissing die deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard voor de aanvrager niet langer nadelen teweeg wanneer deze aanvrager naderhand België heeft verlaten. De aanvrager kan alsdan zijn aanvraag indienen vanuit het buitenland, hetgeen de geëigende procedure overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De eventuele nietigverklaring van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissingen, kan de verzoekers dan ook geen nut of voordeel meer opleveren.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang in het licht van hetgeen voorafgaat, beperkt de advocaat van de verzoekers zich tot de enkele stelling te volharden.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoekers toekomt, wanneer er twijfel rijst omtrent hun belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang bij de nietigverklaring van de eerste, tweede, derde en vierde bestreden beslissing hebben.

De vijfde, zesde, zevende, achtste en negende bestreden beslissingen betreffen bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2014, die aan de respectievelijke verzoekers ter kennis werden gebracht op 17 juni 2014.

Uit de gegevens die de Raad bekend zijn blijkt dat de verzoekers inmiddels, in uitvoering van de beslissingen van 11 augustus 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, werden teruggeleid naar hun land van herkomst.

Er dient dan ook te worden opgemerkt dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, de repatriëring van de verzoekers (die heeft plaats gegrepen in uitvoering van navolgende bevelen van 11 augustus) niet ongedaan kan maken. De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten stelden de onregelmatige verblijfstoestand van de verzoekers vast en legde hen op om aan dit onregelmatig verblijf een einde te stellen. Aan dit onregelmatig verblijf is inmiddels echter een einde gekomen en ook aan de terugkeerverplichting is inmiddels gevolg gegeven. De Raad kan in de gegeven omstandigheden bijgevolg slechts vaststellen dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2014 de rechtstoestand van de verzoekers niet langer beïnvloedt, zodat een eventuele vernietiging van deze bevelen hen niet langer tot voordeel kan strekken (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Ter terechtzitting werd ook gevraagd het actueel belang bij het beroep ten aanzien van het bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten toe te lichten.

De advocaat van de verzoekers stelt te volharden, doch maakt op geen enkele wijze duidelijk in hoeverre een eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten de verzoekers in de gegeven omstandigheden nog een concreet voordeel kan opleveren.

De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat zij, gelet op hetgeen voorafgaat, actueel nog een belang hebben bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2014.

De verzoekers geven geen blijk van het rechtens vereiste, actueel belang bij een eventuele vernietiging van de beslissingen inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (dit zijn de eerste tot en met de negende bestreden beslissingen). Dit volstaat reeds om het beroep, wat deze beslissingen betreft, te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373). Het eerste en het tweede middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, zijn enkel gericht tegen de voornoemde beslissingen en kunnen derhalve niet op hun gegrondheid worden onderzocht.

Het beroep is derhalve enkel ontvankelijk wat de inreisverboden van 10 juni 2014 betreft. Deze beslissingen worden hierna “*de bestreden beslissingen*” genoemd.

4. Onderzoek van het beroep wat de tiende tot en met de dertiende bestreden beslissing betreft

In een derde middel, gericht tegen de bestreden inreisverboden, voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en de formele motiveringsplicht en van “*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat in de tiende, elfde, twaalfde en dertiende bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de eerste, tweede, vierde en vijfde verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

4.3.1.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.3.2.

Dat, zoals hierboven reeds gesteld, de verzoekende partijen zich bevinden in een humanitaire situatie, waarvoor een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

4.3.2.1.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Dat overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In de tiende, elfde, twaalfde en dertiende bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoonst dat de Dienst Vreemdelingenzaken de eventuele schending van de mensenrechten heeft beoordeeld.

Bij gebreke aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoekende partijen dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partijen, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoekende partijen en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partijen, meteen een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

4.3.2.2.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de tiende, elfde, twaalfde en dertiende bestreden beslissing evenwel wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (zelfde motivering als voor het bevel om het grondgebied te verlaten) doch dat dit geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn.

Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partijen, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, houdt een schending in van de motiveringsplicht."

Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de geboden motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Deze vaststelling wordt telkenmale nader toegelicht in de bestreden aktes. Voor de eerste verzoeker en de tweede verzoekster vermelden de bijlagen 13sexies dat deze verzoekers geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 resp. 3 juli 2012 en hen betekend op 6 juli 2012. Voor de vierde en de vijfde verzoekers wordt toegelicht dat deze geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2014 en hen betekend op 27 januari 2014. Aldus bevatten de bestreden beslissingen de feitelijke en juridische overwegingen met betrekking tot de beslissing om een inreisverbod op te leggen.

De verzoekers menen evenwel dat de geboden motivering niet afdoende is omdat niet is gemotiveerd in het licht van artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de gemachtigde zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, om humanitaire redenen. Volgens de verzoekers volgt hieruit dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden *“met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*. In de bestreden beslissingen zou geen enkel element worden aangehaald waaruit blijkt dat een eventuele schending van de mensenrechten werd beoordeeld. De verzoekers stellen dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire elementen eigen aan hun individuele dossier, toch een inreisverbod wordt opgelegd.

De verzoekers voeren aldus een schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet voorziet dat een beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod van *“maximum drie jaar”* indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het gegeven dat de verzoekers de verwijderingsbeslissingen die hen voorheen werden betekend, niet hebben uitgevoerd, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoekers ook niet betwist. Blijkens de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is de gemachtigde dan ook in principe verplicht om een inreisverbod af te leveren (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Waar artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod, gaat het duidelijk om een uitzonderingsbepaling ten opzichte van de algemene regel dat er in de gevallen voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet *d’ office* een inreisverbod wordt afgeleverd. De uitdrukkelijke motiveringsplicht reikt *in casu* dan ook niet zo ver dat tevens een motivering vereist is als waarom geen gebruik wordt gemaakt van de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Voor het louter opleggen van een inreisverbod geldt derhalve geen

verdere motiveringsverplichting dan de positieve motivering dat de verzoekers een welbepaalde vroegere beslissing tot verwijdering niet hebben uitgevoerd. De gemachtigde moet niet bijkomend motiveren waarom hij geen humanitaire gronden in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van het opleggen van een inreisverbod. Overigens blijkt uit de positieve motivering dat een inreisverbod wordt opgelegd reeds voldoende dat geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om geen inreisverbod op te leggen wegens humanitaire redenen.

Alsdan is het aan de verzoekers om aannemelijk te maken dat het in hun individuele geval alsnog kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om, op grond van de gegevens die ten tijde van de bestreden beslissingen voorlagen, een inreisverbod af te leveren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de verzoekers slechts in uiterst vage en algemene termen verwijzen naar *“humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier”*, *“een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”* en *“een eventuele schending van de mensenrechten”*, doch dat zij nalaten te verduidelijken welke precies de humanitaire redenen zouden zijn of welke schending van de mensenrechten er precies zou voorliggen derwijze dat de gemachtigde *in casu* de feitelijke gegevens van het dossier heeft miskend of dat hij op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om een inreisverbod op te leggen. De loutere verwijzing, *in abstracto*, naar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, volstaat niet.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers verzuimen om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat, wat het loutere opleggen van de bestreden inreisverboden betreft, geen schending is aangetoond van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringsplicht.

In elk van de bestreden beslissingen opteert de gemachtigde voorts voor een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar. Ook in dit verband voeren de verzoekers aan dat niet wordt gemotiveerd waarom meteen een inreisverbod van de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd.

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde een discretionaire beoordelingsbevoegdheid toekent met betrekking tot de specifieke geldingsduur van het op te leggen inreisverbod, zij het dat het inreisverbod in die gevallen *“maximum”* drie jaar kan duren, en dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de

vreemdelingenwet voor het vaststellen van de concrete geldingstermijn rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verzoekers kunnen echter niet worden gevolgd in hun kritiek dat de gemachtigde *in casu* geen dergelijke afweging heeft gemaakt. Immers geeft de gemachtigde in elk van de bestreden beslissingen op duidelijke wijze het volgende te kennen: *“Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”* Aldus deelt de gemachtigde wel degelijk de redenen mee waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd. De bestreden beslissingen zijn bijgevolg, ook wat de geldingsduur van de bestreden inreisverboden betreft, duidelijk gemotiveerd. Het gegeven dat de verzoekers zich gedurende lange tijd in illegaal verblijf hebben genesteld, hetgeen verband houdt met de specifieke situatie van deze verzoekers, wordt niet betwist.

Het blijkt dan ook niet dat thans, en in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de zaak die heeft geleid tot 's Raads arrest nr. 92.111 van 27 november 2012, een beslissing voorligt waarbij op *quasi* automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar en waarbij niet wordt uiteengezet waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd.

De motivering van de bestreden beslissingen laat toe vast te stellen dat verweerder wel degelijk de specifieke situatie van verzoekers in aanmerking heeft genomen bij het bepalen van de geldigheidsduur van de bestreden inreisverboden. Van een stereotype motivering is *in casu* dan ook geen sprake.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat in de uiteenzetting van het middel niet wordt ingegaan op de concrete motivering omtrent de geldingsduur van de bestreden inreisverboden. Waar de verzoekers stellen dat er geen rekening werd gehouden met hun specifieke omstandigheden, merkt de Raad op dat de verzoekers deze beweerdde specifieke omstandigheden niet concreet toelichten en dat zij op geen enkele wijze aannemelijk maken dat de lange duur van het illegaal verblijf, hetgeen ontegensprekelijk specifieke omstandigheden van hun geval betreft, *in casu* niet in redelijkheid zouden kunnen verantwoorden dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. De verzoekers brengen geen concrete elementen aan die toelaten vast te stellen dat de gemachtigde bij de keuze voor de geldingstermijn van drie jaar enig relevant specifiek gegeven over het hoofd zou hebben gezien.

Ook wat de geldingstermijn van de bestreden inreisverboden betreft, is derhalve geen schending aangetoond van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsplicht of de materiële motiveringsplicht.

Ook een schending van het evenredigheidsbeginsel, of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur, is niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE